

**ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ОСВІТНЬОЇ ПОЛІТИКИ***Запорізька державна інженерна академія, кафедра МОУП*

Слід зазначити, що при розробці сучасної державної освітньої політики необхідно враховувати зовнішні фактори, що безпосередньо впливають на неї, а саме: 1) економічні (зміна пріоритетів економічного розвитку з адміністративно-планової економіки на економіку ринкового типу; посилення конкурентної боротьби на всіх типах ринків, зокрема ринку освітніх послуг і ринку праці; рівень зайнятості населення; попит на кадри певної професійно-кваліфікаційної структури; перспективи розвитку галузей економіки (промисловість, сільське господарство, сфера послуг); перспективи розвитку підприємництва); 2) соціальні (суспільні ідеали та цінності, рівень престижності освіти; соціальна структура суспільства); 3) політичні (ціннісні орієнтири політичних лідерів; роль і місце громадських організацій у втіленні освітньої політики; рівень централізації (децентралізації) управління; ступінь демократизації суспільства); 4) науково-технічні (посилення інформаційної складової суспільного розвитку; автоматизація виробництва; поширення інформаційних технологій; зростання частки інтелектуальної праці за рахунок постійного підвищення технічної озброєності праці та розвитку новітніх технологій); 5) культурні (вимоги до загальнокультурного рівня особистості; вимоги до рівня професійної культури особистості; культурні цінності, що привалюють у суспільстві) [1]. Наразі вища освіта, як і наука, в Україні знаходиться під впливом потужних інтеграційних та глобалізаційних процесів, що змінює її соціальну роль та функціональне призначення: під час навчання у вищому закладі освіти відбувається не лише професійна, але й особистісна та громадянська самоідентифікація студентів згідно з новими вимогами часу, а також прискорене збагачення актуальними знаннями й фаховими компетенціями.

Національною програмою "Освіта: Україна XXI століття" [2] було поставлено стратегічні завдання реформування вищої освіти: перехід до гнучкої, динамічної ступеневої системи підготовки фахівців, яка дасть змогу задовольняти потреби й можливості особистості у здобутті певного освітнього та кваліфікаційного рівнів за бажаним напрямом відповідно до її здібностей; формування мережі вищих навчальних закладів, яка за освітніми та кваліфікаційними рівнями, типами навчальних закладів, формами і термінами навчання, джерелами фінансування задовольняла б інтереси особи та потреби кожного регіону і держави в цілому; підвищення освітнього і культурного рівня суспільства; піднесення вищої освіти України на рівень досягнень розвинутих країн світу та її інтеграція у міжнародне науково-освітнє співтовариство.

До основних напрямів державної освітньої політики України в сучасних умовах можна віднести: забезпечення громадянам рівного доступу до якісної освіти; підвищення рівня об'єктивності в оцінюванні успішності учнів, студентів, слухачів; запровадження демократичних засад у діяльність навчальних закладів; удосконалення громадянського виховання в освіті; подальшу інтеграцію національної освіти в світовий освітній простір, забезпечення її конкурентоспроможності.

1. Астахова В. И. Некоторые вопросы теории и практики становления непрерывного образования / В.И. Астахова // Гуманитарные науки. - 2011. - №3. - С. 86-93.

2. Державна національна програма "Освіта: Україна XXI століття". - К.: Райдуга, 1994. - 62 с.

3. Національна стратегія розвитку освіти на 2012-2021 роки. Сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>.